

Norsk Irsksetterklubb avdeling 9

100 års jubileumsåret 2017

NJCHNJ(K)CHNMFHV-14

G-Tjikkom av Miessevárri til Ronny Jørgensen

--

Tjikkom den unike (N JCH N J(K)CH NMFHV-14)

2008 var et år hvor undertegnende ikke hadde en anelse på hva som ventet meg.

Et år før Tjikkom kom til verden gikk jeg noen runder med meg selv og kastet skråblikk på hva alle de gode ekvipasjene gjorde i hundeverden. Tenkte det ville være en våt drøm å få tak en hund som kunne prestere på høyt nivå i jaktprøvesporten. Begynte allerede da å fundere på framgangsmåte og på hvordan jeg ville ha min hund. Igjennom mange nattedrømmer hadde jeg lagt en strategi og plan for meg og min fremtidige hund. Har i alle år drevet med konkurranser og jeg visste at struktur, forutsigbarhet, tålmodighet og rettferdighet var egenskaper jeg var i besittelse av.

Lette høyt og lavt etter linjer jeg hadde lyst å bygge min drømmehund på. Det ble raskt klart at kennel Miessevårri hadde mye av de egenskapene jeg ønsket meg. Med en oppdretter som tydelig hadde tru på en oppglødd Finnmarkværing, så fikk jeg også ta del i hannhund valget. Etter parringen var unnagjort fikk jeg førstevalget på valp. Måtte forklare oppdretter at kunnskapen på hund var lik 0 og det var samme f.... hvem han valgte. Jeg skulle bli best uansett. Humrende ble Tjikkom plukket ut av kullet, og jeg har fått det bekrefte etterpå at han tok ut den som var den mest urolig og stressende tulling han kunne finne til meg. (Så storkjefte jeg var, skulle han vel sette meg på plass). Det var vel velfortjent, siden jeg hadde flagget så høyt hva det skulle bli av avkommet.

Det skulle gå 1 år før jeg presenterte min håpefulle hund for rype. Første leveåret hadde jeg kun fokus på dressur, kontakt

og samarbeid. Tjikkom sin første jakt ble skogsfugl i Sverige. Der fikk jeg full klaff. Hunden var 1,5 år og var strålende på alle områder. Det ble felt utrolig mye storfugl for han og mine jaktkompiser himla med øynene og sa dæ.... det her blir litt av en hund. Stolt som en hane var jeg selvfølgelig. Denne høsten fikk vi bygd oss opp en stor dose sjøllitt.

Etter noen starter i UK var vi gang og han lykkes greit i den klassen. Det var ingen barnestjerne, men potensiale var der. Merket meg at han tok enorme sprang i utviklingen på bare noen få måneder. Første AK start ble det på direkten 1 AK. Og tidlig i VK ble det 1VK m/ck. Derifra har det vært en eneste stor opptur. Selvfølgelig var vi noen perioder nede og var avskrevet av resten av faglehundnorge. Men vi har alltid kommet tilbake og satt vårt preg på VK konkurransene. Er klar over at denne epoken går mot slutten, og jeg kommer alltid til huske han for den han var, og vil alltid måle mine framtidige hunder opp mot han. Han vil nok bli en referanse som jeg vil bestrebe meg på å komme i nærheten av med framtidige hunder.

Tjikkom Hadde en fantastisk helg 2014 da han slo til med toppremie 4 dager 1VK/1VKmck/2VK/1VKmCacit (NM vinner), men den premien jeg er mest stolt av er 2012 da han var bare barnet og fikk 2VK m/res. Cacit Nm

Premieringer til Tjikkom

UK

1x1 UK og 1x2 UK

AK

3x1AK og 1x2AK

AK skog

1x1AK og 1x2AK,
NNM skog

Apportprøve

1x1AK

Fullkombinert

1x2AK

VK

54 premieringer i
VK

7xCacit

15xCK

25x1VK

NMFHv-14

NM lag deltaker
1xgull, 3xsølv og
1xbronsje

finale. Det var da jeg forsto at denne hunden ville dominere fuglehundsporten i lang tid.

Måten jeg har jobbet på har passet oss og jeg har nok en filosofi som passer meg og Tjikkom. Har alltid lagt vekt på meget god grunndressur før jeg lar hunden gå løs i fjellet. Selvtillit er en vesentlig ting for meg og Tjikkom. Dette får man med positive opplevelse i fjellet. Jeg jobber ofte systematisk med en ting i gangen. Her for eksempel med fokus på stand, som skal holdes uavhengig av hva som skjer rundt oss. Trur også på at samspillet mellom oss er slik at jeg skal inn under huden på hunden og han skal ikke under huden min. Altså en profesjonalitet som er nødvendig. Har et ordtak: *Hunden er din beste venn, men er ikke elskerinnen din.*

Ronny og Tjikkom

Arne Holmesland var en nestor både i Norsk Irsksetterklubb og fuglehundsporten ellers, tidlig på 60-tallet. Han var sentral i etableringen av Fuglehundklubbenes Forbund 1965 og ble forbundets første Formann. Hans lange virke som Formann i Norsk Irsksetterklubb over flere år, var med på å fremme irsksetterrassen i en periode i historien hvor Engelsksetter- og Pointerrasen var dominerende på våre prøver og hvor det langt mellom 1. premiene til irsksetteren.

Jeg lar Arne Holmeslands artikkel som stod på trykk i en velkomstbok som NISK fikk laget i 1984, være en kort historisk redegjørelse for etableringen av irsksetterraserne samt betraktninger om rasenes formål og funksjon som er like gyldig i dag som da dette ble skrevet.

Arne Holmesland — forbundets første formann.

Kilde: Velkomstbok, Norsk Irsksetterklubb, Oslo 1984.

Teksten er gjenskrevet av Roy Robertsen

«Den irske setter (av Arne Holmesland)

Irsksetteren er en av de stående fuglehundraser. På jakt tar hunden stand for viltet, og viser på den måten jegeren hvor fuglen trykker. Det er luktesansen — “nesen” — som er hundens viktigste arbeidsredskap. En god nese kombinert med et utviklet instinkt for å ta stand, og tillagt hurtighet, kondisjon og hensiktsmessig lydighet, gir en hund som vil være til stor nytte for fuglejegeren.

Historikk

Den irske setters eldste bakgrunn ligger skjult i historiens halvljus. Rasens fjerne forfedre finnes i hundeslektens grå urtid. Bare langsomt gikk det frem mot den moderne utvikling til det vi kjenner som rasen irsksetter. Dette skjedde på de britiske øyer.

Den britiske landadel med godseiere, sportsjegere og oppdrettere skapte i løpet av det 17. og 18. århundre de fire klassiske “britiske” raser av stående fuglehunder: pointeren, engelsksetteren, gordonsetteren og den irske setter. Gjennom langvarig kryssingsavl med utallige forsøk på kombinasjoner fikk man frem stadig bedre fuglehunder. Avlen forsterket anleggene for stand, nese, fart, stil, jaktlyst, dresserbarhet, — noen av de elementer man ønsket å fremelske. Kravet på de britiske øyer var at jakten først og fremst skulle være en estetisk nytelse. Utførelsens skjønnhet teller langt mer enn det prosaiske jaktutbytte — man jaktet da for sin fornøyelses skyld! Det felte vilt ble gjerne gitt bort på stedet til de tilskuere som ærbødig beundret overklassejegerens glimrende hunder og yppelige skyteferdighet.

Tre setterraser

På 1700-tallet var de tre setterrasene etablert. De så riktig nok annerledes ut enn idag, men var allerede utspaltet i de fargevarianter vi kjenner; engelsksetteren er hovedsakelig hvit, den skotske setter — senere kalt gordonsetter — har svart som sin hovedfarge. Den irske setter ble rød - i tidligere år som oftest med større eller mindre hvite tegninger. Rasens gæliske navn er modder rhu, som direkte betyr rød hund. Fargevariasjonen er eksteriørt hovedskillet mellom de tre setterrasene.

Den irske setter

For 100 år siden overtok de "helrøde" irsksettere hegemoniet hjemme i Irland. De utgjorde omtrent halvparten av den samlede bestand i landet. Oppdrettere og utstillere som satset på de mest mulig helrøde individer stiftet The Irish Setter Club. Stedet var Dublin og datoen den 2. mars 1885. Forkjemperne for de rød-hvite stammer ble ikke med. De var åpenbart mindre aktive og samarbeidsvillige, og ble i løpet av få år spilt helt ut over sidelinjen. Utviklingen ble understreket av den eksplosive interesse på de britiske øyer fra 1850/60-årene og utover når det gjaldt hundeutstillinger. Der slo den vakre røde irske setter til, og oppnådde innen få år stor internasjonal popularitet og ble representert i mange land. Rasebeskrivelsen som ble laget i Dublin i 1885 gjelder med helt ubetydelige endringer den dag i dag som irsksetterens internasjonale standard. Bakgrunnen i de rød-hvite stammer viser seg nå og da også innenfor det helrøde oppdrett - et hvitt bliss, en flekk i brystet eller på en pote er tegn på slektskapet med forfedrene i Irland. Der forsvant de rød-hvite irsksettere - nesten. Ute i avsides bygder på Erins grønne øy bevarte man noen individer av det "gamle blod", de fleste med store hvite tegninger.

En variant med små hvite flekker tett i tett i den røde pelsen - "haglskursetterne" - ble borte. I våre dager har interessen for de rød-

hvite hunder tatt seg opp igjen i Irland, og om ikke så lenge vil vi få se dem hos oss. Det er irske settere!

Til Norge kom den irske setter for drøyt hundre år siden via Danmark. Alt tidligere på 1800-tallet hadde britiske "lakselorder" vist sine stående fuglehunder hos oss, og vakt interesse hos norske jegere. Snart avløste denne jaktform vår hjemlige støkkjakt uten hund. Lokale jegere så hvor effektiv en stående fuglehund kan være. Nordmenn ble etterhvert fortrolige med den fine jaktformen: fluktskyting over stående hund. Det var de jaktlige egenskaper som ble satt i høysetet, det var på jakt hundene skulle brukes. Først senere kom interessen for eksteriøret. Som en kuriositet nevnes at Fridthjof Nansen holdt irske settere på sitt jaktsted Sorkje i Nuxnedal. En av disse hundene fulgte Nansen på den berømmelige skitur fra Lærdal over fjellet til østlandet i 1884. Underveis ble enkelte mennesker redde for denne ukjente hundetypen. Nansen forteller at på noen gårder, der han var innom på turen, trodde de at han hadde med seg en bjørn!

Frem til århundreskiftet gikk den videre utvikling av irsksetteren fremover med tilfeldige og famlende skritt. Det var for det meste jaktkamerater som drev oppdrett innenfor snevre kretser og lokale stammer. Først da entusiastene Corn. Schilbred fra 1903 begynte sitt målbevisste arbeid, ble utviklingen av og arbeidet med den irske setter organisert. Kjennskapet til rasens bakgrunn, egenskaper og bruk ble stadig utdypet. Dannelsen av rasens spesialklubb Norsk Irsksetterklubb i 1917 var et viktig ledd i dette. Senere har en lang rekke oppdrettere, jegere og klubbtilitsmenn lagt ned et stort arbeid med og for den irske setter i Norge og Norden. Deres innsats har betydd fremgang for rasen. I vårt land er irsksetteren en numerisk liten rase. Ut fra de årlige registreringstallene og den antatte levealder, regner vi med at det i dag finnes 1400 til 1600 irske settere i Norge. Dette er en markert oppgang hvis vi sammenligner med antallet for et par tiår siden. Heldigvis har rasen unngått den inflasjon som har «velsignet» en del andre raser i løpet av det eksplosivt økende hundehold i de seneste årene. Irsksetteren har unngått popularitetens kanskje største fare: uansvarlig

«vill» avl bygget på utseende alene og under sterk skjeling til profitt hensynet. Hittil har det lyktes å holde avlen rimelig godt i hand med det nødvendige korrektiv i tilstrekkelige og dokumenterte bruksegenskaper hos foreldregenerasjonen. Spesialklubbens målsetting er stadig å gjøre neste generasjon bedre enn foreldrene - bedre i relasjon til det som rasen er laget til - nemlig jakt og fuglevilt.

Et vakkert utseende er ikke nok!

Kennelpresentasjoner

Irsksetterens fremtid er avhengig av engasjerte oppdrettere som avler bevisst for å fremme gode jakthunder og godt eksteriør. I Norsk Irsksetterklubb avdeling 9 har vi flere som bidrar i så måte og vi har invitert disse til å skrive litt om eget oppdrett i heftet.

KENNEL MIESSEVÁRRI

Etter å ha blitt bedt å si noen ord om kennelMiessevárri, er det kanskje greit å ta et tilbakeblikk. Som sikkert mange som driver denne hobbyen, fikk jeg også jakta inn med farsmelka. I begynnelsen var det å trø faderens sine fotspor seinhøsten på klatring etter fjellrypa. I dyp snø og

med store slarkate slagstøvla, sleit man seg seinhøstes opp de bratte fjellsidene der man prøvde å treffe sporan til faderen i forkant. Når man har kulturell lengde på skrotten, er jo skritt lengdan også tilsvarende. Det førte til at det blei fryktelig mange skritt i løpet av jaktdagene, der brunostbrøskiva og halvlunken kaffe, ofte blei skjelvende fortært i le av frosne steinblokker. Hagla var en gammel kongsberg med løp som et kosteskaft og hjemmelada kobberpatrona. Jeg oppdaga fort at dersom man skulle få tak i alle fuglan som blei avretta, måtte man både få både bedre luktesans og bli lettare til beins i steinura. Etter nitidig nøding og masing om hund blei cocker spaniel anskaffet. Det va en lite kortskanka svart ulldott med lange øra. Som apportør va han ypperlig, spesielt på barmark, der han fant fuglan som forsvant i steinura eller tykkskogen. Det hadde seg imidlertid sånn at både gemyttet og oppdragelsen va rimelig halvbokna, så han oppførte seg som den store terroristen. Det førte til at mange fugler ble knurrende fortært med fjær og hau i steinura. På vinteren va det et problem siden fotan va for kort og pelsen for lang. Det førte til at han mange gang blei stappa i ryggsekken på tur hjem. Han veide i utgangspunktet ikke mer som en stor hare, men med 10 kg snø på slep, va det ikke veldig praktisk.

Jeg skjønnte etterhvert at hunden også burde tatt stand og engelsk setter blei entusiastisk anskaffa i heimen. Det va en stor flott hannhund med jaktlyst langt utover alle støvelskaft. Han starta ut om morran og blei ute til han sjøl fant veien hjem. Søksebredden vet eg lite om, men søkslengden varierte fra 4 tima til 4 daga avhengig av årstid. Hjem kom han til slutt, mager og gjennomsiktig som lokalavisa, pjusken, våt og blodig på alle skankan. Det hadde selvfølgelig med en viss grad av dressur å gjøre, men sannsynligvis jakta han godt aleina når han var borte.

I moderne tid dvs fra begynnelsen av 90 tallet økte interessen for lirypejakta, og jeg starta tidligjakta med gode venner på Kautovidda. Min gode jaktkompis hadde i starten strihåret vorsteh som vekket gløden for den gode robuste fuglehund. Jeg fattet da også interesse for kontinentale hunder og anskaffet Ungarsk vizsla både av nysgjerrighet, men også siden jeg viste at det fantes svært mye jaktvett i enkelte

blodslinjer. Vizslaen ble jaktet mye med, og var spesielt god på skogen. Vizslaen jeg hadde, ble også jaktpremiert på høyfjell, da som den første i landet. Siden mye av det gode avlsmaterialet til rasen forsvant under andre verdenskrig, og svært få dokumenterte egenskapene til sine hunder, brukte jeg mye energi for å prøve å finne tilbake til de gamle jaktlinjene med rasetypiske

hunder. Jeg fattet fort interesse for avl, og hadde noen vizslakull med svært gode resultater. En av valpene ble eksportert til Ungarn og ble satt i avl der. Avkom etter han vant bl.a europacupen høsten 2002. UV Terra av Miessevárri Til Monica Hauan, skrev også fuglehundhistorie høsten 2003, som første Vizsla med 1 premie AK. Hun hadde da 6 i jaktlyst!. Fra Miessevárri kom også første jaktchampion av rasen i Norden. Jeg har for tiden ingen vizsla, da jeg føler at det er for utfordrende og finne godt avlsmateriale, men kennel Speldraget har gledelig videreført disse linjene med svært gode resultater. Vizslaen har normalt mere småskårent søk en flere andre raser, og det viste seg også ganske fort at skulle jeg jakte på de store viddene trengte jeg en mere storgått gammelerik. Irsk setteren taltalte meg i forhold til robustheten og egenskapene på skog. Mine hjemlige jaktområder foregår i bratte fjellsider ofte på jakt etter skogsfugl, og jeg ønsket å finne irsksettere som hadde naturlig jaktvett på skogen.

Den første Irsksetteren hentet jeg fra Arild Kristoffersen i Tromsø. Han hadde da Sperrin treat, en spennende irsk import, som han brukte Vieksas Nasti på som partner. Nasti var fra superkullet til Per Hallås (Poik/Fay). Jeg hentet da Havgas Arco, som ga meg en annen dimensjon enn det jeg hadde før. Arco var en stor vindbruker og viltfinner. Jeg husker han som spesielt djerv og presis, men av og til noe langdryg på flankene. Det var en utrolig sterk hund, med stor jaktlyst som kunne

jakte en lang jaktuke uten problemer. Han var noe rå i hodet, og dressurmessig måtte jeg av og til bruke innsida av halsen for å uttrykke min innerste mening. Han var også en naturlig rapportør, dette sjøl om han brukte svært kort tid på å gjøre meg oppmerksom på hvor han var. Arco var en fantastisk jakthund som lærte meg mere enn jeg klarte å lære han. I den tiden var det lite liryper å trene på i mine hjemtrakter. Min svigermor hadde da mange høner på gården, og jeg i min visdom fant ut at det gikk an å tyvtrene på dem. Det blei imidlertid brått slutt på det, når den beste høna til svigermor avled en voldsom død, og blei fortært av en sulten irsksetter i skogkanten.

Havgas Arco

Jeg ønsket meg en hund etter samme blodslinje, og da Per Hallås hadde et kull på Føyka(Poik/Fay) i kombinasjon med danske Pav, var jeg så heldig å få tak i Vieksas Vilja. Dette var en hund som var unik på mange måter. Vilja var også fra et svært sterkt kull fra Per, hvor det var stor bredde både jaktlig, gemytt, eksteriør og helsemessig. Jeg så fort at

Viljas egenskaper som viltfinnerevne, gemytt, ro i hodet og sterke psyke var fantastiske. Jeg satte henne inn i avl som unghund, og hun viste seg som svært sterk også der.

Det er kommet flere svært sterke hunder fra kombinasjoner etter henne. Mitt ønske har vært å prøve å få frem dresserbare hunder med

Vieksas Vilja

lavt stressnivå og god bredde. Kombinasjonene har vist seg sterke når det gjelder jaktegenskaper, helse, eksteriør og gemytt. Så langt er det over 140 jaktpremier i oppdrettet, der over 50 av disse er av høyeste valør. 2 av disse ble jacttchampion, og 2 utstillingschampion. Når det gjelder eksteriør er kennelen også tildelt Hp i oppdrett.

Det mange hunder som bør kommenteres, men en kommer ikke unna å

nevne 2 spesielt gode og godt dokumenterte hunder fra oppdrettet. NJCH Frida av Miessevárri til Knut Steinar Skiple (Vilja/Robbie) som er blant tidenes yngste jaktchampions innen rasen. Det som er spesielt gledelig er at hun også avler disse gode egenskapene videre.

NJCH Frida av Miessevárri

Videre må selvfølgelig NJCHNJ(K)CHNMFHV-14 G-Tjikkom av Miessevárri til Ronny Jørgensen nevnes. Jeg hadde ikke umiddelbare planer om kull, da Ronny ringte og inviterte seg sjøl på besøk. Han ønsket en tur i marka for å se hva som var iboende de hundene jeg hadde. Han hadde åpenbart store planer og ambisjoner. Etter litt overtaling, og filosofier i de sene nattetimer om ønskelige egenskaper, ble Ljungviddens Indus valgt ut som partner til Vilja. Dette på bakgrunn av blodslinjer, samt Indus sine gode egenskaper på viltfinnerevne, samarbeid og psyke. Jeg hadde hatt gleden av å være med Fredrik Hagadahl på Dunderet sammen med Indus. Han var en fantastisk hund som briljerte med presise fuglearbeider av ypperste klasse. Indus rapporterte både spontant og innkalt. Han hadde også en psyke og gemytt som gjorde han

til et møbel innomhus, samt stoisk ro i fuglearbeidene. Da disse egenskapene også lå i Vilja sine linjer valgte jeg å bruke han. Dette viste seg å stemme med Tjikkom, hvor han på den ene siden er rolig og kald i hodet, og på den andre siden har han en sterk nok psyke til å prestere på flere dagers konkurranser. Ronny har åpenbart fått det beste ut av Tjikkom som sannsynligvis er blitt historisk med sitt premiebord. Her kan bl.a nevnes 7 Cacit, 25 1VK og vinner NM vinter med kongepokal 2014!

Jeg hadde tise fra kullet mellom Vilja og Kvikneskogens Davil. Kombinasjon med Davil var svært vellykket med hensyn på det jeg ønsket å få frem. Alva var en rå overskuddshund som jeg imidlertid

Ronny Jørgensen og Tjikkom

dessverre hadde for få kull på. Hun hadde et svært sterkt fokus på å finne fugl, sjøl om ho av og til kunne dra strikken litt for langt i medvind. Jeg brukte Jalgesvaddas Riddu på henne, og det ble et sterkt kull. Alle 4 som er stilt har nå 1 premie fra jaktprøver. H-Ira av Miessevárri til Harry og Linda Hansen ble parret med Ari av Miessevárri. til

Per Hallås. Ari er en overskuddshund fra kullet mellom Vilja og Robbie. Dette er en kombinasjon som jeg har stor tro på, og jeg har nå en tise fra dette kullet. Så langt ser individene svært lovende ut med hensyn på de egenskapene jeg ønsker. H-Mokka fra samme kull har også nå valper med Imingens Prince. Det blir spennende å følge disse fremover.

Roald Elvenes

Gagganjunis kennel er et beskjedent oppdrett av irske settere. Siden vi begynte å fuske i oppdretterfaget i 1999 har vi hatt bare fem kull med til sammen 38 valper. Vi forsøker så godt vi kan å drive etter tre målsettinger:

1. Godt gemytt og god dresserbarhet.
2. Jakthund for gjennomsnittsjegeren.
3. God helse og et funksjonelt eksteriør.

Vår første irsk setter, Viexas Gagga hentet vi hos Per Hallås i Lakselv. At hun ble en god jakthund er ikke vår fortjeneste. Det skyldes utelukkende flaks og gode råd fra vår oppdretter.

IRSK SETTER FOR JEGERE

Våre valper plasseres utelukkende hos jegere. Vi krever ikke at de skal stilles på jaktprøve eller delta på utstilling, men oppfordrer likevel våre valpekjøpere både til å vise fram hunden sin både i utstillingsringen og på jaktprøver.

Av de 39 hunden(inklusiv Vieksas Gagga), er 31premiert på jaktprøver. Blant de 31 er også Skandinavias første og Norges eneste irsk setter, Gagganjunis Nieida med oppnådd internasjonalt jaktchampionat.

34 er stilt på utstilling. De aller fleste har oppnådd 1.premie eller excellent. 7 av dem har tittelen Norsk utstillingschampion.

GOD HELSE ER VIKTIG

Et av våre avlskriterier er altså godt gemytt og god helse. En jakthunds svøpe er HD (hofteladdysplasi).

Vi krever at alle våre valpekjøpere HD-røntger hunden sin. Derfor har 100% av hunder fra vårt oppdrett kjent HD-status. Bare 5 er registrert med HD.

Fordi vi driver i liten skala, har vi muligheter til å følge opp valpekjøperne våre relativt tett. Det har ikke (tror vi) skaffet oss noen uvenner, men mange gode venner.

Et av tiltakene for å følge opp folk og hunder er det årlige Gagganjunistreffet. Da samler vi to- og firebente til en fire dagers happening i Finnmark. I 2016 hadde vi vårt 17. kenneltreff.

KENNELNAVNET

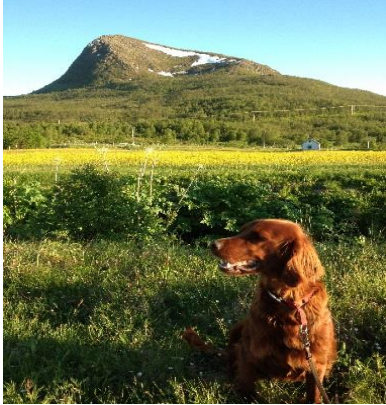
Njunki er samisk og betyr nese. Ordet brukes ofte om utstikkende

terrengformasjoner, gjerne utstikk fra fjell. Gagga er navnet på et fjellparti, Gaggavarre og på et vann, Gaggajavvre i Porsanger i Finnmark. Området ligger mellom Lakselv og Karasjok. I overgangen mellom fjord- og viddelandskapet. Rett oversatt betyr kennelnavnet På Gagga-nesen. Det kan man naturligvis tolke. Om man vil.

Kontakt: gagganjunis@gmail.com

Kennel Stortinden

KENNELSTORTINDEN er en liten kennel, opprettet 2012, eiere Wenche Koldingsnes og Bjørn Rafter, adresse Hansmarkveien 40, 9013 Tromsø, mail brafter@online.no.

Vi har hatt irsksetterer fra 1987, hunder som det har blitt jaktet med til høy alder. Vår avlstispe er Valaskjalvs Eir Fløya, NO 30513/2009, etter Per Nymarks Valaskjalvs Tokk og Lohmanns Nero. ”Eira” er en solid jakthund med et strålende gemytt, og eksellent utseende på alle utstillinger. Det er hennes sosiale, trygge atferd i forhold til andre hunder, og ikke minst alle barn og barnebarn på besøk, vi har ønsket å videreføre til våre valpekjøpere.

Eira har hatt to kull med premiereerte hannhunder, det første 2009 med Giron, 25931/07, etter Kjerringholms Caggi og Vieksas Wasmuth, og det andre kullet desember 2016, med Snyfjellets Kuling, NO53189/13, etter Navstillas Pelle og Nm.Red-Senja. I begge kullene ble det født 6 friske, fine valper, der vi har fått gode tilbakemeldinger fra eierne.

Nike, her 6 uker og 4 måneder.gammel

Vi har beholdt Nike fra det siste kullet. Hun er en vilter og utfordrende sjarmør, som stiller krav til oppdretternes tålmodighet, med håp om en utvikling mot en god mamma for nye irsksettervalper.

Kennel Hadseløya

Kennel Hadseløya drives av far, Royer Martin Larsen, og sønn Royer André Larsen. Kennelen holder til på Hadseløya i Nordland. Vår første irsksetter kom i vårt eie i 1981, hans navn var Prins, men prins var han slett ikke da han på en av våre første jaktprøvestarter i Tromsø jaget og rensket en hel bjørkeli med over 200 ryper i. Var det sånn livet med irsksetter skulle bli? De fleste i jaktprøvemiljøet hadde spådd nettopp dette. Irsksetter var rasen for den som ikke visste bedre!

NJCH Hadseløyas Akita og Royer-Martin Larsen

I 1983 kommer redningen til kennelen. Skårgangens Eros (Fowlers Tex-Skårgangens Bianca) blir grunnlaget for kennel Hadseløyas videre satsning på den røde hund. Eros var en sterk

viltfinner med mange premier på jaktprøve i en tid da det var få av de røde på jaktprøve. Vi skaffet oss så en tisphevalp med det for øyet at vi ville drive egen avl. Fossdalens Aidi (US Gringo-Eieholms Hild). I 1991 kom kennel Hadseløyas første kullet til verden. Eros-Aidi ble paret. Fra denne kombinasjonen kom NJCH Hadseløyas Akita. Akita ble så parret med NJCH NUCH Tydalens Gard.

Royer-Andre, Fröya, Alex og Snerta Louise

Fra denne kombinasjonen fikk vi SJCH Hadseløyas Ari (eier Royer M. Larsen) og SUCH Hadseløyas Indy (eier Jan O. Daniels). Ari blir paret med Setterly Aldy, og fra den kombinasjonen kom NSJCH SUCH Hadseløyas Ixi (eier Magnus Dahlgren). Eros-Aidi kombinasjonen blir gjort på nytt i 1996. Dette gir NSUCH Hadseløyas Jesper (eier Karl Ole Jørgensen), samt Hadseløyas Mouny (eier Royer A. Larsen) som kanskje har vært den viktigste brikken, i kennel Hadseløyas oppdrett, til å føre blodet videre. Etter Mouny kom kjente hunder som NSJCH Irskesjøens Nix, Imingens Bjørk, Heggelifjellsets

B-Irsko og vår egen øyensten Imingens Cash Alex. Alex blir paret med SUCH Hadseløyas D-Indy. I denne kombinasjonen får vi NSJCH Hadseløyas Frøya (eier Royer A. Larsen) og SUCH Hadseløyas Index (eier Jan O. Daniels).

Alex får også et kull med amerikanske Brophys Absolute Power. I denne kombinasjonen oppnår 6 av 9 hvalper 1AK på jaktprøve. Tiden har gått fort siden starten i 1981, det har vært fantastisk morsomt å få være med på irsksetterens fremgang sammen med entusiaster over det ganske land, og å bringe irsksetteren dit den er i dag - på et nivå som var utenkelig i 1981! Vi vil gjerne takke våre hvalpekjøpere og alle som har stått på for den flotte utviklingen av IRSK SETTEREN.

Hilsen Royer Andre og Royer Martin

I år fyller Norsk Irsksetterklubb 100 år, og i den anledning inviterer NISK avdeling 9 Troms til spesialutstilling i Tromsø.

Når: lørdag 17.juni 2017 fra kl 1000 og utover

Sted: Smørtorget utenfor Nerstranda Senter i sentrum

Dommer: Rune Tyvold

Raser: Irsk setter + Irsk rød og hvit setter

Kennel Tårnheia

roypriv@gmail.com, 90680275

Jeg fikk min første irsksetter i 1980 som jeg kjøpte av Asbjørn Andersen i Tønsvika som hadde en tise som het Janka. Janka var parret med Oddvar Moe sin unghund Robin Hood II og det ble 12 valper. Jeg fikk en tisevalp som jeg kalla Taji og hun jaktet jeg med til hun var 12 år. Taji var kulling med Royer Martin sin første irsksetter som het Prince. Vi stilte på en jaktprøve (1984 på Ringvassøya), hvor hun hadde fuglearbeid men ble for urolig. Vel tenkte jeg, bortkasta penger for en fattig student, la oss bruke peng og tid på jakt i stedet. Kjøpte en pointer i 1990 som ble jaktprøvepremiert før jeg på nytt valgte hannhund etter Pål Aspenes sin Remo og US Pia til Odd Tore Liland. Her fikk jeg

Knorrkjellets Sarek som jeg fikk 1 AK på og billett til VK. Han ble ikke noen stor VK hund men ble premiert. Han var allikevel en herlig hund og styrket interessen for videre satsing

på Irsksetter. Deretter kjøpte jeg inn to hunder samtidig Mia av Kjerringholm (som min jaktkompis Kristian Prytz ble forvert til og senere overtok) og Kaia. Jeg beholdt Kaia, men fikk dessverre D hofter og solgte ho videre. Kjøpte Hadseløyas Hedda som var en hærilig hund som gikk bort i vår. Fikk bra med premier på få starter

og VK billett men hun hadde C hofter. Lei av HD så kjøpte jeg Aasrabbens Tussa (Aasrabbens Huba – US T-Manus) hos Henry Aaseth ferdig røntget 13 måneder gammel. Hun er den jeg har hatt 2 kull på i 2013 og 2014 med til sammen 18 valper. Tussa stilte jeg lite på prøver men hun er premiært både i UK, AK og VK. Hun er den beste viltfinneren jeg har hatt og disse egenskapene er det jeg avlet på. Jaktpremier på få starter, skarp på nesene, fast i stand, djerv i reis (spesielt når hun var yngre) og ikke minst stille og rolig i huset. Jeg fikk bekreftet direkte at hun avlet vilterfinnerevnen og evne til å ta vare på sjanser i første kullet som var med en helt upremiert hannhund som ikke var stillt på prøver. Russevankas Walker Buster (Etter Vieksas Wasmuth og Heggelifjellets D-sazza) mente jeg passet hverandre. Lav innavlsgard (1%) og interessante sterke linjer i Vieksas til Per Hallås samt importen fra USA Brophys Absolute Power (Clint) som jeg hadde sett selv i USA som lå bak Sazza til Maria Sparboe.

Av 5 hunder som er stillt på prøve fikk alle 5 premie første helg de startet. 3 (Aria, Fennris og Albert) går i dag i VK knapt fylt 4 år. I andre kullet tenkte jeg litt på samme måte. Brukte da en svensk hund som heter Artic Light Jack Sparrow som har de samme amerikanske linjer med Clints sønn Brophys Rock Sollid, samt den Danske IBBER som flere hadde brukt med hell. I dette kullet er to startet på prøve. Tårnheias Aslan har fått 2UK, mens min egen Akka

har flere 1UK og fikk 1AK skog på første start. Mitt hundehold er tilpasset et familieliv med

mange interesser og jeg kommer nok ikke til å avle i stor skala. Jeg er brukshundmann mer enn jaktprøveentusiast og er mye på tur med pulk og kløv vinter og sommer. Når man avler kommer man i kontakt med nye mennesker som valpekjøpere og det er alltid hyggelig å følge opp med kontakt på nett og telefon. Noen av treffer jeg på prøver og andre har vært med på jakt på Ringvassøya. Irsksetter vil jeg ha så lenge jeg har hund og den skuffer aldri – enten det er – Come on You Red Devils – eller You Never Walk Alone.

Klubbmesterskap i Jubileumsåret

NISK avd. 9 Klubbmesterskapet 12.02.2017

I et forrykende uvær hvor regnet kom vannrett ned fra himmelen i hastigheter opp mot 25 m/s avviklet avdeling 9 sitt klubbmesterskap. I UK stilte vi med 2 hunder (hvorav en Gordon). Her gjorde Skotty rent bord og vant begge slippene. **1. premie til Miessevarris Skotty.**

I AK hadde vi med 5 flotte hanhunder som til slutt endte med:

1.premie til Gagganjunis Orion.

2.premie til Hadseløyas Balder.

3. premie til Miessevarris Red Bull.

Norrlands Guidens Torres og Miessevarris H-Romeo gjorde en flott innsats på en krevende dag. Vi takker Ingrid Frenning for utmerket dømming og takk til alle som ikke lot et ufyselig vær sette en stopper for deltakelse, Styret i Nisk avd.9.

Årets hund 2016 avd 9 Troms

Her er seierspallen pr klasse for 2016.

G-Tjikkom har som vanlig levert meget sterke resultater. Det har også Hadseløyas Azzo, som er på pallen i både UK, AK og VK! Og Hadseløyas Aya har regjert i UK. Gratulerer til alle!

Årets UK-hund

- 1.plass 38 poeng Hadseløyas Aya (Rover Andre Larsen)
- 2.plass 23 poeng Hadseløyas Azzo (Reidar Håheim)
- 3.plass 13 poeng Hadseløyas Casper (Magnus Dahlgren)

Årets AK-hund

- 1.plass 8 poeng Tårnheias Aria (Kristian Pryts)
- 2.plass 8 poeng Norrlands Guidens Peak Laura (Karl Ole Jørgensen)
- 3.plass 6 poeng Hadseløyas Azzo (Reidar Håheim)

* Aria og Laura har like mange poeng, like mange starter, men Aria er yngst og kommer derfor foran Laura

Årets VK-hund

- 1.plass 90 poeng G-Tjikkom av Miessevarri (Ronny Jørgensen)
- 2.plass 33 poeng Navstillas Pelle (Arnfinn Steiro)
- 3.plass 22 poeng Hadseløyas Azzo (Reidar Håheim)

Årets irsksetter TOTALT

- 1.plass 90 poeng G-Tjikkom av Miessevarri (Ronny Jørgensen)
- 2.plass 51 poeng Hadseløyas Azzo (Reidar Håheim)
- 3.plass 38 poeng Hadseløyas Aya (Rover Andre Larsen)

Årets utstillingshund

- 1.plass 570 poeng Norrlands Guidens Peak Laura (Karl Ole Jørgensen)
- 2.plass 420 poeng Hadseløyas Jan Thomas (Line Bergan)
- 3.plass 240 poeng Gaggiunius Røder (Stein Nilsen)

Edgar Henriksen og rød/hvite

Jan Rise Pedersen med flere på jaktprøve på Ringvassøya
(i 2003)

Ole Klingan i fin positur

Ronny Jørgensen som ung